

Nimsted: Det ærede Medlem bemærkede, at man dog forrige Gang kunde have gjort Mere for at opnaa en Revision, nemlig ved at forlænge Samlingen; men det er en Forordning, der aabenbart ikke ligger i Hærens § 186. Denne Paragraf forlanger, at Revisionen skal foregaa indenfor den Tid, Samlingen varer, og Samlingen skal efter Grundloven vare i 2 Maaneder. Saa længe skal man blive ved, men at enhver Rigsdagssamling skulde fortsættes, indtil der kom en Lov ud af Revisionen, er en fuldkommen Urimelighed og i direkte Strid med selve Bestemmelsen i Loven, der jo lyder saaledes: „Fører denne Revision ikke til en ny Lov, underkastes nærværende Lov en fornyet Revision inden Udløbet af ethvert følgende Finantsaar“. Deraf kan det ærede Medlem se, at Bestemmelsen ikke gaar ud paa en Forpligtelse til at vedblive med Sessionen, indtil man faar en Lov, thi der vilde da ikke kunne være Tale om at forelægge Loven hvert Aar igjen. Det tror jeg dog, det ærede Medlem maa kunne forstaa. — Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at man heller ikke kunde sige, at Folkethinget havde afvist selve Behandlingen af Sagen, idet man nu paa femte Aar havde slidt i den, maa jeg atter kalde det ærede Medlem tilbage til Bestemmelsen i Hærens loven, der siger, at Loven skal underkastes en fornyet Revision i hvert Finantsaar, saa længe indtil den fremfalder en anden Lov. Det kan altsaa ikke hjælpe Noget, at det ærede Medlem har slidt i 5 Aar; han skal slide i det sjette med; det staar i Hærens § 186. Det kan heller ikke nytte ham at sige, at nu er hans Laalmodighed bristet; thi der staar ikke noget i Hærens § 186 om, at Revisionen skal høre op, naar det ærede Medlems Laalmodighed er bristet. — Maa jeg forøvrigt benytte Leiligheden til at berigtige en tidligere Bemærkning af det ærede Medlem. Han gik ud fra den Forudsætning, at jeg før havde brugt en Udtrykk, som paa Grund af dens uparlamentariske Bestaafenhed var bleven paataalt af den ærede Formand; men det er ikke Tilfældet. Den ærede Formand har udvirket, hvorfor han anser det af det ærede Medlem fremførte Forslag for at være lovligt, ligesom jeg har tilladt mig at udvikle, hvorfor jeg finder det ikke at være lovligt; men der er ikke Tale om, at den ærede Formand har eller har kunnet betegne mine Udtringer som uparlamentariske.

Bojfen: Jeg skal kun gjøre den ene Bemærkning, at det ærede Medlems Opfattelse af den paagældende Revisionsbestemmelse altsaa efter hans Fortolkning vilde føre til, at Regjeringen ikke maatte slutte en Rigsdagssamling inden Udløbet af det Finantsaar, indenfor hvilket Revisionen skulde gennemføres. Naar disse Ord: „Denne Lov underkastes en fornyet Revision inden Udløbet af ethvert følgende Finantsaar“ skulde for-

tolkes saaledes, at Revisionen skulde ske Gyldst i det Omfang, som det ærede Medlem vilde have det, vilde det jo forhindre Regjeringen i at slutte en Rigsdagssamling inden Finantsaarets Udløb. Det forekommer mig at være aldeles indlysende.

Thomsen: Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds (Bojfen) har stillet Forslag til en motiveret Dagsorden, — en Dagsorden, som jeg opfatter paa den Maade, at det er hans Ønske, at der ligeoverfor Regjeringens Forslag sættes Haardt imod Haardt, sættes Flint mod Staal, for at der kan komme Ild, og den høitæredede Regjering forsvinde ved denne Ilds Opkomst. Forsaavidt der til Grund for den Betragtning, som han har gjort gjældende i sin Motivering idag, ligger den Opfattelse, at der er lidet Haab om, at vi i Diebliffet kunne komme til nogen Ende, nogen for Landet nyttig og gavnlig Ende paa Forhandlingene om Forsvarsspørgsmaalene, saa er jeg ganske vist ogsaa af den Mening, at det desværre er lidet sandsynligt, at der er stort Haab derom; forsaavidt kan jeg altsaa være enig med den ærede Forslagsstiller. Men forsaavidt han særlig har villet dvæle ved en Betragtning om, hvor Aarsagerne skulle søges til den sørgelige Tilstand, hvori vi nu leve, saa at vi ikke kunne faae Noget gjort ved vort Forsvar, saa er jeg ikke i Stand til at kunne følge ham. Jeg anser det for unyttigt at komme ind paa en Diskussion herom; jeg anser det for, hvad værre er, ja ligefrem for skadeligt. Thi jeg tror, at jo mere vi staa saaledes ligeoverfor hinanden, at den ene søger at vakte Skylden over paa den anden, desto mere skrue vi os op i en Bitterhed, der gjør det vanskeligt nogensinde at komme til Ende med den. Derfor vil jeg ikke dvæle ved eller komme ind paa det Spørgsmaal om, hvor Aarsagerne ligge til den sørgelige Tilstand, hvori vi ere, men derimod dvæle ved en hel anden Side, og det er, hvad Følgerne ere af den Tilstand, hvori vi leve, og Følgerne af den Maade, hvorpaa vi behandle de militære Sager. Følgen af at vedtage en motiveret Dagsorden som den, der er foreslaaet af den ærede Forslagsstiller, og Følgen af hele den Behandlingsmaade, som de militære Organisationslove have faaet i de foregaaende Aar, er den, at der vedbliver stadig og altid at være en Usikkerhedstilstand, under hvilken Intet kan trives i Hæren. Det er umuligt for Hæren ikke alene at gaa frem, men endog kun at bevare sin Dygtighed, naar intet Menneffe i Hæren og Ingen i dens Overbestyrelse veed, hvorlænge de gjældende Bestemmelser skulle bestaa, og endnu mindre veed, i hvilken Retning de skulle forandres. Derfor er Følgen af, at Revisionen har været saa længe, den, at Hæren imod sin Villie maa gaa tilbage i virkelig Dygtighed. Jeg vil derhos tillade mig at udhæve for de Herrer, at Følgen af hele den politiske Tilstand, som nu er tilfælde, allerede har